

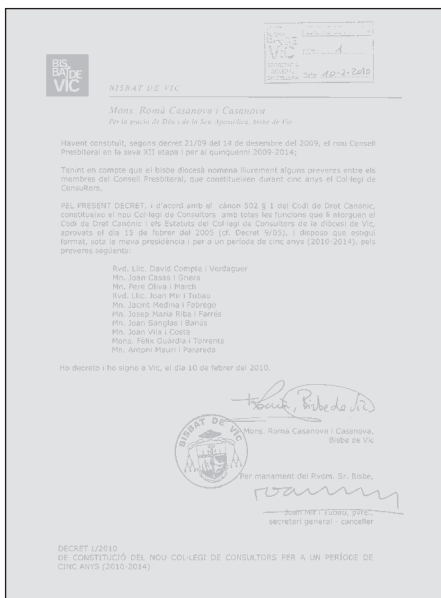
Mn. Joan Vila i Costa
 Mons. Fèlix Guàrdia i Torrents
 Mn. Antoni Mauri i Parareda

Ho decreto i ho signo a Vic, el dia 10 de febrer del 2010.

+ Mons. Romà Casanova i Casanova,
Bisbe de Vic

Per manament del Rvdm. Sr. Bisbe,
 Joan Mir i Tubau, pvre.,
secretari general - canceller

DECRET 1/2010
 DE CONSTITUCIÓ DEL NOU COL·LEGI DE
 CONSULTORS PER A UN PERÍODE DE CINQ
 ANYS (2010-2014)

HOMILIES

> FUNERAL DE ROMAN CASANOVA I NAVARRO, PARE DEL SENYOR BISBE

Homilia pronunciada a la parròquia de Sant Miquel de Deltebre el dia 21 de gener del 2010.

1Co 15,51-57 // Jn 14,1-6

Acabem d'escoltar la Paraula de Déu en la missa exequial del nostre germà en la fe, Roman. Ell moltes vegades, cada diumenge i en moltes celebracions d'enterrament, també va escoltar la Paraula de Déu. L'Església és un Poble que escolta la Paraula que surt de la boca de Déu per tenir vida, i vida eterna.

La nostra celebració cristiana avui, com sempre, mira sobretot Jesucrist, l'autor de la vida. La confessió de fe cristiana sap que nosaltres en Jesús ho tenim tot, perquè tenim l'amor de Déu a mans plenes.

I és que en aquest moment de dolor per la mort del nostre germà en la fe, Roman, espòs, pare, germà, iaio, oncle, amic, company, veí... persona molt estimada, el nostre cor necessita sentir el consol de l'esperança que mai no mor.

I, de fet, la paraula de Déu, com una pluja suau, ha anat entrant al nostre cor. I hem sentit com el mateix Jesús ens deia: *Que els vostres cors s'asserenin. Confieu en Déu, confieu també en mi. A casa el meu Pare*

hi ha lloc per a tots. I aquesta és la paraula clara de Jesús: «Confieiu.» I el nostre cor es deixa en mans de Déu i sap que, encara que no ho puguem entendre tot, la confiança en ell ens dóna la pau, que solament el Senyor ens pot donar.

I el nostre cor confia perquè descobreix per la paraula de Jesús que Déu és el nostre pare. I que el pare és aquell que solament vol el nostre bé. Que el pare és aquell que ens vol portar per camins de veritat i de caritat. Que el pare és aquell que sempre és sol·lícit amb el treball i el seu esforç en les nostres necessitats. La paternitat i maternitat en aquest món és reflex de l'amor de Déu, pare per a tots i cada un de nosaltres, de tots els homes i dones del món i de la història. I, permeteu-me que us ho digui, si l'amor del pare en aquesta vida és reflex de l'amor de Déu Pare, veient com el nostre pare, a qui Déu ha cridat a la seva presència, ens ha estimat, no podem dir res més que com n'és, de gran i meravellós, l'amor de Déu, que és el nostre Pare del cel.

Les paraules de Jesús que hem escoltat en l'evangeli les va dir hores abans d'anar cap a la seva passió i mort. La nostra confiança en Déu té un fonament. No és un simple sentiment. Jesús, el Fill etern de Déu, per qui tota cosa ha estat creada, s'ha fet home compartint la nostra vida i morint en la creu per salvar la humanitat del poder de la mort eterna, de la mort per sempre. I aquest fet no té altra raó que l'amor misericordiós de

Déu. Els cristians, per gràcia de Déu, hem trobat Jesús i, en ell, l'amor infinit i misericordiós de Déu. I per això tenim la certesa que l'amor de Déu no ens abandona mai, i encara menys, si cap, en el moment de la mort. Jesús, morint per nosaltres, s'ha fet germà nostre en la mateixa mort, i si a ell estem units per la fe, l'esperança i la caritat, la nostra mort serà vençuda per la victòria de Crist amb la seva resurrecció. La mort, que aparentment sembla ser un carreró sense sortida, un mur compacte, amb Crist és una porta oberta a l'esperança, perquè ell ha vençut el pecat i la mort. La mort eterna, en Crist ha estat definitivament vençuda.

Ens ha dit Jesús: *Que els vostres cors s'as-serenin. Confieiu en Déu, confieiu també en mi. A casa el meu Pare hi ha lloc per a tots.* El qui mor creient en Jesús sap que és cridat a participar de la vida de Déu en la casa del Pare. Nosaltres tenim una casa definitiva al cel. I podríem dir el mateix que abans: si estem tan bé a la casa del pare i de la mare, com en serà, de feliç, la vida a la casa del Pare en el cel!

Això és el que avui preguem al Senyor tots nosaltres a favor del nostre germà Roman. Que ell en el moment de la mort hagi estat creient i esperant en Jesús. Nosaltres preguem per ell, amb deure de caritat, perquè la misericòrdia de Déu l'hagi purificat de totes les mancances i pecats, que com a fet de terra, com tots nosaltres, pugui ja ara participar de la visió eterna de Déu en el

cel, en companyia dels sants i de totes les persones que ell ha estimat i que ja l'han precedit en aquest camí cap a la vida eterna que tots hem de fer.

El camí cap a Déu té un nom: Jesús. En l'evangeli hem escoltat les paraules clares de Jesús: *Jo sóc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare si no hi va per mi.* La fe cristiana no és solament per a ben morir o per a tenir consol en el moment de la mort d'una persona estimada; la fe cristiana és vida que s'ha de viure, és camí que s'ha de recórrer, és veritat que s'ha de confessar amb la paraula i la vida. En aquests moments no puc fer res més que agrair el testimoni de fe que el nostre pare ens ha donat. La fe era per a ell l'àmbit normal en què vivia, per a poder prendre les decisions de caritat i veritat que calgui. La celebració cristiana i la pràctica dels sacraments eren per a ell una necessitat coherent amb la seva fe, que celebrava sense imposar-la mai.

Per tot això, en aquest moment de dolor per la mort de mon pare, no puc dir res més, juntament amb ma mare i mos germans, que el que sant Pau ens recordava en la primera carta als cristians de Corint: *La victòria ha engolit la mort. Oh mort, on és la teva victòria? On és l'agulló que t'incitava?* I és que, encara que aparentment la mort sembla tenir la darrera paraula, amb Crist li diem que no. Jesús amb la seva resurrecció ha vençut el nostre gran enemic, la mort. I nosaltres sabem que el nostre pare ha estat

crídat al cel i que en el darrer dia el cos que ara enterrarem amb fragilitat ressuscitarà per a participar també ell de la plenitud de la vida eterna, quan Jesús es manifestarà ple de glòria el darrer dia.

La missa que estem celebrant és sempre una acció de gràcies. Avui tots nosaltres, com ens deia sant Pau, *donem gràcies a Déu: ell ens dona la victòria per Jesucrist, el nostre Senyor.* Avui celebrem la victòria de Crist sobre el pecat i la mort i aquesta celebració l'oferim pel nostre germà en la fe Roman, perquè ell es pugui unir a la victòria de Crist. Pel baptisme ell va iniciar aquesta victòria; en la seva vida, amb les obres de caritat i servei, es va anar consolidant aquesta unió amb Crist; en la seva llarga malaltia es va anar purificant el seu cor; en els sacraments de la reconciliació, de la unció dels malalts i de l'Eucaristia va acollir la misericòrdia de Déu; per la nostra pregària, que neix de la caritat, rebrà la rosada de la misericòrdia purificadora. I tot això és fruit de la gràcia que ens ha vingut per Jesucrist, victoriós sobre el pecat i la mort, per la seva mort i resurrecció. Per això sobre el nostre fèretre els cristians hi posem la creu de Crist, i en la celebració del nostre enterrament s'encén el ciri pasqual i escoltem la paraula de vida de Jesús i ens alimentem del qui és el Pa de Vida eterna. I per això també en l'enterrament del nostre germà en la fe cristiana, Roman, que sigui donat a Jesús tot honor i tota glòria, ell que viu i regna immortal i gloriós pels segles dels segles. Amén. Amén.

AGRAÏMENT

En nom de la meua mare, dels meus germans, dels néts i besnéts del pare, de tots els familiars, i personalment us agraeixo a tots la vostra presència en aquests moments en què el vostre escalf ens fa sentir més el consol de Déu, per la mort del nostre pare.

Agraïm la presència del senyor cardenal Carles, del bisbe de la diòcesi, Xavier, de l'arquebisbe de Tarragona i dels altres bisbes i dels preveres, tant de l'estimada diòcesi de Tortosa com de la diòcesi de Vic, que han vingut acompanyats de tants fidels des de lluny per acompanyar el seu bisbe en l'enterrament del seu pare.

Agraïm les paraules i els gestos de condol que ens heu manifestat tan tendrament i que ens han ajudat a viure aquest moment de dolor.

Solament em resta dir-vos, en aquest moment del comiat del nostre pare, que és un «a reveure», i és com aquí baix diem: «adeusien», «amb Déu sigueu», perquè estem segurs en la fe i l'esperança que el tornarem a veure i que el deixem en mans de Déu, que són les millors mans, perquè són les mans del Pare etern.

Com deia, em resta dir-vos en aquest moment de comiat del nostre pare que tots els qui d'ell teniu bon record, el recordeu en la vostra pregària; a tots els qui us hagi

pogut ofendre, el perdoneu amb misericòrdia i demaneu per a ell misericòrdia. I que tots un dia ens puguem aplegar en el cel, en el convit de la vida eterna, on no hi ha tristesa, ni llàgrimes, ni plors, on tot és alegria i vida per sempre.

> AMB MOTIU DE L'INICI SEGONA VISITA PASTORAL A L'ARXIPRESTAT DEL MOIANÈS

Homilia pronunciada a la catedral de Vic, a l'altar de Sant Bernat Calbó, el dia 27 de gener del 2010.

Dimecres de la III setmana del temps ordinari: 2Sam 7,4-17 // Sal 88 // Mc 4,1-20

Aquesta eucaristia és l'inici de la segona visita pastoral que farà, si Déu vol, a les parròquies i comunitats cristianes de l'arxiprestat del Moianès. La visita pastoral, com ens deia el venerable papa Joan Pau II, en un document sobre el ministeri dels bisbes, «és un autèntic temps de gràcia i moment especial, més encara, únic, per a l'encontre i el diàleg del bisbe amb els fidels» (*Pastores gregis*). I per això mateix cal que comenci aquesta nova etapa de la visita pastoral a la diòcesi pregant. Com sabeu, ho faig sempre acompanyat per tots vosaltres, que expresseu amb la vostra presència i amb la pregària comuna la vostra comunió i estima al bisbe diocesà. La vostra caritat envers la persona del bisbe és expressió de l'estima a l'Església diocesana. Sou ben conscients del ministeri del bisbe, de la importància de la visita pastoral, i per això voleu pregar perquè la gràcia

del Senyor acompanyi tots els actes de la nova visita pastoral per al bé de l'Església.

En l'Església hi ha sempre la certesa de l'esperança. L'amor de Déu sempre acompanya la nostra història. I el que podem veure al llarg dels segles cal que sigui també ben viu entre nosaltres. La fidelitat de Déu és la raó profunda de la nostra esperança. En la primera lectura hem sentit com el Senyor es compromet amb David i el seu llinatge. Els projectes de David no són els projectes de Déu. El rei David volia portar la història, però el Senyor, per boca del profeta Natan, li manifesta quin és el projecte de Déu, que sobrepassa el projecte del rei David: *El teu casal, la teva dinastia, es perpetuarà davant meu, el teu tron es mantindrà per sempre*. La promesa de fidelitat va més enllà del mateix rei David. I, encara més, la lectura, que des de la unitat de la Història de la Salvació cal fer, parla d'una promesa que arriba al mateix Jesús, fill de David. L'àngel anuncia a la seva mare, Maria, en el moment de l'anunciació del seu naixement: *El Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare, serà rei del poble d'Israel per sempre, i el seu regnat no tindrà fi* (Lc 1,32-33).

La reialesa messiànica de Crist és la reialesa del «servent de Jahvè», que pren damunt seu el pecat del món. La reialesa de Crist és la reialesa des de la creu vencedora, unida a la resurrecció. Crist és rei, no sols del poble d'Israel; la seva reialesa és sobre tot el món. La reialesa de Crist s'estén a tots els segles.

Per això mateix cal que també nosaltres mirem el temps que ens pertoca de viure des de la reialesa de Crist. Aquest temps és un temps de gràcia de Déu que ens cal viure amb fidelitat, sabent que nosaltres podem ser sempre fidels perquè el Senyor és sempre fidel. Visquem, doncs, la fidelitat al Senyor, que significa viure l'esperança en l'alegria i pau profundes de saber que la nostra vida personal i comunitària és edificada sobre la roca ferma de la fidelitat de Déu a la seva paraula.

Insisteixo en l'esperança, perquè penso que cal anunciar-la continuament en les nostres parròquies i comunitats. Els signes humans semblen massa sovint portar-nos al desànim; però, si obrim els ulls ben bé, veurem com hi ha els signes que ens conviden a viure en l'esperança. Els signes, però, no són pas els de l'èxit, sinó que els únics signes que porten a la gran esperança que mai no mor són els de la pobresa de la confiança en Déu, de l'anunci senzill de la paraula, de la caritat viscuda en la humilitat, de la presència amagada de Crist en els sagraments, dels cors que estimen donant-se sense esperar recompensa... En una paraula, aquesta Església nostra que apareix en la feblesa i la pobresa, però que posa tota la seva confiança en la reialesa del crucificat i ressuscitat; aquesta Església, signe pobre de Déu enmig del món, és la que porta en el seu cor per a tota la humanitat l'esperança que mai no mor: Jesucrist, nostre Senyor, rei i Senyor del món i de la història.

En les paraules de l'evangeli que hem escoltat en aquesta eucaristia el mateix Jesús se'ns presenta com el sembrador i al mateix temps com la llavor sembrada. Alguns comentaristes dels evangelis diuen que aquesta paràbola apareix en els seus llavis com a reflexió del ministeri que ell ha desenvolupat amb la seva predicació i els signes realitzats. Les respostes dels oients de la paraula han estat ben diverses. Uns rebutgen Jesús i àdhuc el volen matar. Altres l'han acceptat en un primer moment, però després se'n tornen enrere. I altres, una petita resta, acullen amb docilitat la Paraula de Jesús.

Quan mirem les nostres parròquies no podem deixar de sentir-nos identificats amb aquesta paràbola i amb el mateix Jesús. En totes les parròquies tenim l'experiència del treball apostòlic amb els infants, amb els joves, amb els adults, amb els matrimonis. Un treball que es fa amb il·lusió, amb ganes, amb esforç. Treball en la predicació, en la catequesi, en les celebracions, en les activitats diverses. Però també experimentem amb tristesa que no sempre hi ha el fruit esperat, i moltes vegades, massa vegades, sembla que aparentment no hi ha hagi fruit.

Aquesta paràbola del sembrador ens convida, a totes les nostres parròquies i a tots i cada un de nosaltres, a ser sembradors. Ho hem dit moltes vegades: aquest temps que ens pertoca de viure és un temps propici per a ser «sembradors». El Senyor no ens demana que recollim el fruit. Recollir el fruit és cosa

seva. L'únic que ens demana el Senyor és que sembrem. És clar que sembrar és dur, perquè a tots ens agrada més veure el fruit. Sembrar demana esforç i demana molta paciència esperant la collita, que sembla que no arriba mai. Les paraules del salm ens expressen ben clarament aquesta experiència: *Sortien a sembrar tot plorant, / carregats amb la llavor; / i tornen cantant d'alegria, / duent a coll les seves garbes* (Salm 126,6).

Cal que sembrem amb l'esperança que sempre en tota sembra, amb la gràcia de Déu, una part de la llavor cau *en la terra bona... i donà trenta, seixanta i cent de fruit de veritat i de santedat*. Però cal que ens esforcem a sembrar l'autèntica llavor, la bona llavor, que no és cap altra que Jesús. La sembra en les nostres comunitats i parròquies ha de ser la de sembrar Crist, en la fe de l'Església, en la comunió de l'Església. Portar Jesús al cor dels nostres infants i joves, dels nostres malalts, de les persones grans, dels matrimonis, de tota persona que hi ha als nostres pobles, és la nostra gran i única missió, com a Església del Senyor que som. I és certament la millor aportació que podem fer per al present i el futur de les persones, de les famílies, dels nostres pobles, del nostre país.

De vegades sembla que l'hivern que passem en l'Església sigui molt llarg. A tots ens agrada més la primavera, amb les flors i els brots tendres, o l'estiu, amb els fruits i les collites. Però a l'hivern els sembrats, que semblen morts amb el fred i la neu, van arrelant en

la terra, per poder en el temps oportú créixer i granar abundantment. També aquest és el temps oportú, per als qui tenim el do immescut de tenir fe en Jesús i d'estimar l'Església, que en les dificultats sapiguem créixer en profunditat en la nostra fe i viure la nostra identitat amb tota veritat. No oblidem el que ens recorda el Pla Diocesà Pastoral «Sigueu sants»; és a dir, visquem arrelats en Crist, units en Crist, estimant Crist.

Aquesta segona visita pastoral a tota la diòcesi té com a patró sant Francesc Coll i Guitart, sacerdot dominic de la nostra diòcesi recentment canonitzat, que va exercir el seu ministeri sacerdotal com a vicari a la parròquia de Moià. Ell ens recorda que cal que el foc de l'amor de Crist cremi en els nostres cors, per a poder encendre aquest mateix amor en el cor dels nostres germans. En aquesta capella on reposen les restes de sant Bernat Calbó iniciador, com ho feia el venerable bisbe Josep Torras i Bages, aquesta segona visita pastoral a l'arxiprestat del Moianès. Que el sant bisbe de la diòcesi intercedeixi per totes les comunitats que rebran la visita del qui ve en nom del Senyor i ha estat constituït pastor del ramat de Crist, perquè ho faci en nom i en persona del mateix Crist. Que ell també intercedeixi per la meua humil persona perquè exerceixi amb plena fidelitat el ministeri encomanat, sabent que he de donar compte davant el judici de Déu. Santa Maria, mare de l'Església, mare del rei etern i acollidora de la paraula amb plena fidelitat, pregueu per tots nosaltres, perquè siguem

sembradors i terra bona on doni fruit, Jesús, fruit beneït del vostre ventre. Amén.

> FUNERAL PER L'ETERN DESCANS DEL MEU PARE

Homília pronunciada a la catedral de Vic el dia 12 de febrer del 2010.

2Co 5,1.6-10 // Mt 5,1-12

Benvolguts germans i germanes:

En l'evangeli trobem unes paraules de Jesús que en aquest moment són per a mi plenes de sentit: *Tothom qui pel meu nom hagi deixat cases, germans, germanes, pare, mare, fills o camps, en rebrà cent vegades més i posseirà la vida eterna* (Mt 19,29). En aquests moments experimento el do de la comunitat cristiana que, més enllà dels lligams de la carn i de la sang, té una realitat de comunió profunda que s'expressa en la relació fraternal.

Heu vingut, germans preveres, diaques, religiosos, laics, per unir-vos a la pregària del vostre bisbe per l'etern descans del seu pare. Us ho agraeixo profundament tant en nom meu, com en nom de la meua mare, dels meus germans i familiars. La nostra fe sap que la pregària sincera i humil arriba al cor de Déu, que vol vessar sobre tots nosaltres el seu amor misericordiós.

La mort del pare és una experiència que molts de vosaltres ja heu viscut. Tots nosaltres naixem a la vida en el si de l'amor dels

pares i el seu amor ens acompanya sempre d'una manera al mateix temps discreta i tendra. I com que sempre ens ha acompanyat pensem que mai no finirà. Quasi ni ens n'adonem, però la sol·licitud paternal fa possible la nostra vida, el nostre creixement, els nostres valors profunds, l'amor a la terra, al poble, al país, el coneixement de la mateixa realitat de l'amor, que és estimar gratuïtament sense esperar res a canvi.

En aquesta eucaristia jo vull donar amb tots vosaltres gràcies al Senyor per la vida del meu pare. Ell em va educar amb la fermesa del treball ben fet, de la rectitud en les coses, de mirar sempre la teva obligació, de la caritat en la veritat, de no mirar pel teu interès, de gaudir de la natura i de la companyia, de l'amor per tots els germans, de la vida de fe amb rectitud, de la pràctica de la missa dominical i de la confessió freqüent... Diria tantes coses un fill del seu pare!

També vull donar gràcies al Senyor perquè, en la llarga malaltia que ell ha passat, la meva mare i tots els germans hem pogut acompanyar-lo quan les seves forces s'afeblien, i en els seus llavis sempre apareixia el somriure i el mirar endavant amb esperança, alegrar-se per les noves vides que el Senyor ens donava en el si de la família. Poder acaronar el pare, com tantes vegades ell ens ho feia de petits, és un regal de Déu.

Disculpeu-me que el meu cor s'hagi expressat amb vosaltres, perquè tots vosaltres sou la família que el Senyor m'ha regalat, sense

cap mèrit meu, com a pur regal de la seva gràcia. Però també em cal mirar pel vostre bé i per això, en aquesta homilia del funeral per l'etern descans del meu pare, vull, en nom del Senyor, exhortar-vos a viure amb fe, esperança i caritat el camí de l'evangeli.

És bo i necessari que preguem pels nostres difunts, és un deure de caritat envers aquells que el Senyor ens ha donat com a familiars i amics; però també cal que ho fem per tots els germans cristians difunts i per tots els homes. I, com sabeu, la millor pregària és l'Eucaristia. Aquelles paraules de santa Mònica, mare de sant Agustí, que el seu fill ens recorda: «Enterreu el meu cos en un lloc qualsevol, i no us preocupeu gens de tenir-ne cura; l'única cosa que us prego és que us recordeu de mi davant l'altar del Senyor, sigui on sigui que us trobeu», són per a tots nosaltres de recordatori de la pregària pels difunts.

La pregària pels difunts ha de ser fonamentada en la fe i en l'esperança cristiana i ha de néixer de la caritat. Nosaltres enterrem i preguem pels nostres difunts perquè sabem per la fe que la mort ha estat vençuda per la mort i resurrecció de nostre Senyor Jesucrist. El mateix sant Agustí també ens diu amb paraules profundes: «Déu ha donat tal gràcia a la fe, que la mort, tan contrària a la vida, s'ha convertit en un mitjà de passar a la vida» (St. Agustí, *La ciutat de Déu*, XIII, 5). La mort, per tant, per al cristià no és el final, sinó una porta oberta a l'esperança. Més

enllà de la misteriosa mort, nosaltres sabem descobrir les mans amoroses del Pare, que ens vol abraçar en l'eternitat del seu amor infinit i donar-nos la vida per sempre. Les darreres paraules que vaig dir al meu pare en els moments finals de la seva vida en aquest món foren: «Déu t'estima. Vés-te'n al cel.»

Sí, germans, la nostra fe cristiana ens descobreix el que els nostres sentits no podrien veure i la nostra raó mai no podria entendre. Sant Pau ens ho ha expressat d'aquesta manera tan clara en la lectura que hem escoltat: *Germans, el nostre cos, que és la casa i el tabernacle de Déu a la terra, serà destruït: però sabem que tenim al cel un altre edifici, un temple que és obra de Déu, no fet per mà d'homes, etern.* Al cel hi tenim l'estança definitiva; però també sabem, com ens ha dit sant Pau, que el nostre cos és casa i tabernacle de Déu i per això també l'enterrarem amb tota dignitat i esperem que a la fi dels temps aquest nostre cos, fet de terra i tornat a la terra, ressuscitarà per a participar també de la glòria de Jesucrist. Tot el nostre ésser, cos i esperit, per la misericòrdia de Déu i pels mèrits de la mort victoriosa de Crist, és cridat a participar de la vida per sempre en l'eternitat de Déu.

Un autor de la tradició cristiana diu: «L'esperança de la resurrecció ens ha de confortar, perquè els qui perdem aquí, els reveurem en el cel. L'únic que cal és que tinguem una fe recta, que ens faci obeir els manaments d'aquell que, per la plenitud

del seu poder, ressuscita els morts més fàcilment de com nosaltres desvetllem els adormits. Ara us dic això, i tanmateix no sé per què l'emoció em fa plorar; l'amor i l'enyorança m'ennuolen l'enteniment, tot i que creu. Ai, i que n'és, de miserable, la nostra condició humana! Sense Crist, ho vivim tot inútilment.» I aquesta és també la meua fe i la meua esperança en aquests moments.

Germans, recordem que som pelegrins cap a la casa del Pare; tinguem present que no tenim casa definitiva en aquest món; que, com ens deia sant Pau: *Sabem que mentre vivim en el cos, vivim com emigrats, lluny del Senyor.* Tenir clar cap on caminem ens ajudarà a caminar amb tota veritat. Jesús, el qui ens ha obert les portes del paradís, amb la seva resurrecció, és també el camí per a anar al Pare. En l'evangeli, que en aquesta eucaristia ens ha estat proclamat, hem sentit les paraules d'esperança per a tots els pobres de tots els temps: *Feliços els pobres en l'esperit..., els humils..., els qui tenen fam i set de ser justos..., els compassius..., els nets de cor..., els qui posen pau..., els perseguits pel fet de ser justos... Feliços vosaltres quan per causa meua us ofendran...* I també hem escoltat per què són feliços: *Perquè la vostra recompensa és gran en el cel.* Els veritables deixebles de Crist són els qui segueixen Crist pel camí de la vida autèntica, que és el camí de la creu, el camí del gra de blat, el camí que porta a la vida per sempre, al fruit que perdura, a viure amb el Senyor.

Germans, aquesta eucaristia l'ofereim pel meu pare i el vostre germà en la fe Roman. Tots necessitem la misericòrdia de Déu que ens purifiqui de les mancances i pecats del nostre cor. *Tots nosaltres hem de comparèixer davant el tribunal del Crist, ens ha dit sant Pau, i aquestes paraules quan les sentim ens fan respecte, perquè sabem que hem de donar compte davant d'aquell que ens ha donat la vida. Però també estem certs que el qui és jutge de la nostra vida uneix en ell dues realitats aparentment contradictòries: la justícia i l'amor misericordiós. Déu coneix millor que nosaltres les ombres de la nostra llibertat. Ell sap també de la crida i de les possibilitats de què disposa cada persona. Ell sap millor que ningú de la nostra petitesa i per això s'ha fet veritat redemptora, justícia misericordiosa. La pregària pels difunts demana, per tant, la justícia i l'amor misericordiós de Déu que ens salven. La justícia de Déu és la de pagar per nosaltres el deute del nostre pecat amb la sang preciosa del seu Fill estimat. Aquesta és al mateix temps la misericòrdia infinita que ens salva. El cor que s'obre a aquesta justícia amorosa i alliberadora de Déu té la vida eterna. Pregueu amb mi, perquè el meu pare s'obri plenament a l'amor misericordiós de Déu que el purifiqui i pugui així gaudir de la visió eterna de Déu.*

L'Eucaristia és el viàtic per a la vida eterna. Moltes vegades en aquesta mateixa catedral el meu pare es va alimentar del Cos i la

Sang de Crist. Que ara el Senyor el convidi a la taula del cel amb santa Maria i amb tots els sants, i que un dia tots nosaltres també en puguem gaudir. Amén.

GLOSSA SETMANAL

PAU I CREACIÓ

Quan sant Agustí reflexiona sobre la pau, parla d'harmonia i ordre i acaba dient: «La pau de totes les coses és la tranquil·litat de l'ordre. I l'ordre és la distribució dels éssers iguals i diversos, assignant a cada un el seu lloc» (*La Ciutat de Déu*, XIX, 13). També el papa Benet XVI, en el missatge per la celebració de la Jornada Mundial de la Pau d'aquest any 2010, relaciona el tema de la pau entre els homes amb l'harmonia de la humanitat amb la creació.

L'afirmació que la «naturalesa» de la qual nosaltres formem part és un do de Déu i que no existeix, per tant, per un atzar buit, sinó per la mateixa voluntat amorosa de Déu, és de cabdal importància per a una correcta ecologia i també per a una veritable pau en la humanitat, perquè, com diu el Sant Pare: «Valorar la creació com un do de Déu a la humanitat ens ajuda a comprendre la vocació i el valor de l'home.» I a l'inrevés, tot abús que es fa de la terra i dels béns naturals que Déu ens ha donat és trencament de l'harmonia del do rebut de Déu perquè en fem un ús responsable, i, per tant, manca de pau.